

талигаджия, много ходилъ, видѣлъ и много патилъ, разказа сума епизоди отъ бурния си животъ; заразенъ отъ партизанство, — той примѣси и политика, и псувни върху сегашнитѣ управници, но като дѣдо Генко му не пое приказката, той неусѣтно насочи другадѣ разговора и сегизъ-тогизъ, и повече по привычка, подканяше и словомъ и дѣломъ слабото конце да побързва. Та и прѣзъ цѣлъ день какво друго да правишъ? Седишъ въ въ друсливата кола, крака и кости те заболятъ и все мисльта те не оставя... А прѣдъ тебе по тракийската равнина пѣтъ дългъ като Великитѣ пости, отишълъ та се не видѣлъ! Пакъ и като си помислишъ, чакъ къдѣ ще бѣдешъ довечера! Да приказвашъ поне да се залисвашъ!...

Въ сѣщия день и въ пощенскитѣ кола, въ пакета отъ Бойковската пощенска станция, се мхдрѣше писмо, което припикаше да яви на Бойковски въ София радостната вѣсть: че баща му търгва за Пловдивъ и че, ако е рекълъ Господъ, слѣдъ 1—2 дена е тамъ.

Едвамъ часътъ по 9 вечерята дребното конче хеле дотѣтра дѣдови Генкови живо и здраво насрѣдъ посланията съ разваленъ калдаржмъ дворъ у Астарджишкия ханъ въ Пловдивъ — съ добрѣ намѣстени, но пѣкъ не счупени кости. Дрѣзгавината и запаленитѣ фенери придаваха и на тѣй вече прѣобразения градъ чудесенъ за странника изгледъ.

IV.

Отъ тукъ вече начинаха очудванията за дѣда Генка.

Вечерята на хана той прѣкара една тревожна нощъ.

Той прѣстоя единъ день въ Пловдивъ, разходи се съ Тоня изъ чаршията, чуди се на голѣмитѣ промѣни и на пълнитѣ съ стока магазини и намѣри г. Василева; ходи послѣ до конака и до кюприята, разгледва досадно останалитѣ голѣми джамии и пакъ многото турци и се срѣщна съ нѣкои бойковци, прѣселени тукъ.

Рано на другия день талигарътъ Тоню тръгна обратно за Бойково. Дѣдо Генко се прости съ него най-сърдечно, като съ братъ, и нѣколко пѣти му заръча да носи много здраве на всички.